

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj) a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **LOTOS Kolín s. r. o.**, IČ 26509211, sídlem Kouřimská 115, Kolín, zastoupená JUDr. Martinem Krumichem, advokátem, sídlem Politických vězňů 427/19, Kolín, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Středočeský kraj**, sídlem Na Pankráci 1685/17, 19, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutím žalovaného ze dne 5. dubna 2018, č. j. 1606037/18/2100-11440-201495, č. j. 1603600/18/2100-11440-201495, č. j. 1606752/18/2100-11440-201495, č. j. 1607095/18/2100-11440-201495 a č. j. 1602019/18/2100-11440-201495, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. července 2018, č. j. 54 Af 20/2018 - 73,

takto:

I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši **1 000 Kč**, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Martina Krumicha, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalovaný vydal dne 14. listopadu 2017 pět dodatečných platebních výměrů, jimiž žalobkyni doměřil daň z přidané hodnoty za 1. čtvrtletí 2013, 1., 3. a 4. čtvrtletí 2014

a 1. čtvrtletí 2015. Odvoláním žalobkyně proti dodatečným platebním výměrům žalovaný v rámci autoremedury [§ 113 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů] rozhodnutími ze dne 22. února 2018 vyhověl a doměřenou daň za všechna uvedená zdaňovací období snížil. Žalobkyně napadla odvoláním i tato rozhodnutí. Žalovaný však její odvolání rozhodnutími označenými v záhlaví zamítl a odvolací řízení zastavil, neboť odvolání bylo podáno po zákonem stanovené lhůtě [§ 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu].

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí o zastavení odvolacího řízení u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který shledal, že žaloba není pro nevyčerpání opravných prostředků v rámci daňového řízení přípustná, a usnesením označeným v záhlaví ji odmítl.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti usnesení krajského soudu včas kasační stížnost spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku. Stěžovatelka uznala, že zmeškala lhůtu pro odvolání proti rozhodnutím žalovaného, jimiž částečně vyhověl jejímu prvnímu odvolání, nicméně trvá na tom, že postup žalovaného nebyl správný. Žalovaný mohl její odvolání podle obsahu vyhodnotit jako podnět upozorňující na špatný postup v daňovém řízení a měl zahájit přezkumné řízení. Svým formalistickým přístupem upřel stěžovatelce možnost přezkumu nezákonného rozhodnutí o stanovení daně. Stěžovatelka dále poukázala na řadu procesních pochybení žalovaného v rámci daňové kontroly a zneužití správního uvážení při hodnocení zjištěného skutkového stavu.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze shrnul průběh daňového řízení a vyjádřil souhlas se závěrem krajského soudu, že stěžovatelka před podáním žaloby nevyčerpala řádné opravné prostředky podle daňového řádu.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[6] Na úvod Nejvyšší správní soud konstatuje, že o věci rozhodl bezodkladně, a proto se návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stal bezpředmětným.

[7] Podle § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), je žaloba proti rozhodnutí správního orgánu nepřípustná, *nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon*. Toto ustanovení je konkrétním projevem subsidiarity správního soudnictví vyjádřené v § 5 s. ř. s., podle něhož platí, že *nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon.* Konečně je třeba připomenout, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumává soud v mezích žalobních bodů napadené výroky tohoto rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

[8] V této věci stěžovatelka napadla rozhodnutí, jimiž žalovaný (správce daně prvního stupně) pro opožděnost zamítl její odvolání a zároveň zastavil odvolací řízení. Podle § 109 odst. 1 přitom platí, že příjemce rozhodnutí (v tomto případě stěžovatelka) se může odvolat proti rozhodnutí správce daně, pokud zákon nestanoví jinak. Podání odvolání proti rozhodnutí správce daně podle § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu tento zákon nevylučuje. Stěžovatelka byla o možnosti podat odvolání ve všech pěti napadených rozhodnutích žalovaného řádně poučena. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že stěžovatelka nevyčerpala možnost podat proti rozhodnutím žalovaného řádný opravný prostředek podle daňového řádu (odvolání), a proto nebyla její žaloba přípustná.

[9] Další otázky, které stěžovatelka vznesla v kasační stížnosti – tedy možnost posoudit její odvolání jako podnět k zahájení přezkumného řízení a pochybení žalovaného při dokazování a hodnocení skutkového stavu – míjejí předmět tohoto řízení, který byl omezen pouze na otázku, zda stěžovatelka podala proti rozhodnutí prvostupňového správce daně odvolání či nikoli, a Nejvyšší správní soud se k nim proto nebude vyjadřovat.

IV. Závěr a náklady řízení

[10] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, pročež ji ve smyslu poslední věty § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[11] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

[12] Jelikož Nejvyšší správní soud o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodoval (srov. bod [6] odůvodnění tohoto rozsudku), vrací žalobkyni zaplacený soudní poplatek za tento návrh ve výši 1 000 Kč, a to ve lhůtě podle § 10a odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu